RONDBORSTIGE EN VINNIGE SPOORSLAG VOOR DE HEEREN...

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

RONDBORSTIGE

EN

VINNIGE

SPOORSLAG

Voor de Heeren

CURTENIUS,
BECOL,
HUBERT,
VAN HERWERDEN,

En verdere

PREDIKANTEN

binnen

AMSTERDAM,

In AMSTERDAM.

Digitized by Google

RONDBORSTIGE EN VINNIGE

SPOORSLAG

VOOR

DE HEEREN

PREDIKANTEN

BINNEN AMSTERDAM.

ô Gy die ons de wet van onzen God verkondigt,
Die voor ons bidden zult,
Ei weeg tog onze ſchuld,
Op dat gy zelv' niet biddend zondigt.
Draagt ons, vindt gy het goed,
Der Godheid op, maar draagt ons op als zwakke ſchaapen,
Wier vacht en ſchuldloos bloed,
Ten prooi der wolven is, terwyl de herders ſlaapen.

Bedenkt tot wien ge uw ſtem verheft,
Wat magt gy aanroept, en beſeft,
Dat ſchoon een ſtoute taal den ſtillen Burger treft,
Het heilig Opperwezen,
Voor kanſeldonders niet zal vreezen.
De reeds verkwynde en droeve leek
Die naarſtig arbeidt al den week,
Hoort op den ruſtdag zig verdoemen,
En oorzaak van 's lands plaagen noemen,
Hy ſiddert, en gelooft zyn vreezelyke ſchuld,
Hy hoort de vloekſtem met geduld,
Keert met een hart van angſt vervuld,
Tot zynent, daar hy vrouw en kinderen doet hooren,
Wat lot aan Neêrland is beſchooren,
Om dat het een Gomorra is,
En voegt 'er by, „ het is gewis,
„ Dat wy der gramſchap Gods ten prooije zullen ſtrekken;

Hy

„ Hy levert ons in 't Britsch geweld,

„ En och wat kiel, wat zwaard, wat held,

„ Kan ons voor zyne woede dekken!"

Dus ligt de leek zig zuchtend neêr

By 't ſtout betichten van zyn grammen predikheer

Gelooft dat hy het Opperwezen,

Beledigd heeft; doch hoe zulks mogelyk kan weezen,

Is duiſter voor den droeven leek,

Die naarſtig arbeid al den week,

En, welk een denkbeeld vol verſchrikking!

Zyn zorgend hart als ter verkwikking,

Ten loon voor dat hy zynen pligt

Gelyk 't hem voegde heeft verricht,

Zig op den ruſtdag door zyn evenmensch hoort doemen,

En oorzaak van s' lands plaagen noemen.

Doch wiſt hy dat men hem beticht,

Om dat men dus voor zyn gezicht,

De waare bron van 't kwaad argliſtig kan bedekken,

Hoe zou hem zulks ten ſmart verſtrekken!

Voorwaar de groote wordt verſchoond;

De ſtille Burger wordt gehoont,

Om dat tog een van all' de ſchuld van 't kwaad moet draagen;

Maar wie kan ooit God zelv' vertſaagen,

Door kanſeldonders? niemant, neen

De ſchrik des kanſels is alleen,

Voor het onnozele gemeen;

God kent den ſchelm die ons doet zuchten,

En voor nog erger lot doet duchten.

Gy dan die voor ons bidden zult,

Weeg tog met aandacht onze ſchuld,

Op dat gy zelv' niet biddend zondigt,

Wanneer gy ons een' God die Neerland ſtraft verkondigt.

Draagt ons, vindt gy het goed,

Der Godheid op, maar draagt ons op als zwakke ſchaapen,

Wier

Digitized by Google

Wier vacht en ſchuldloos bloed,
Ten prooi der wolven is, terwyl de herders ſlaapen.
Vrees 't Opperwezen, dat u hoort;
Gedraagt u naar zyn heïlig woord,
Veinſt niet, want Hy kent uw gedachten,
Schuif 't kwaad niet op den ſtillen leek
Die naarſtig arbeidt al den week,
Hy hoor' zig niet door u verachten;
Vermits zyn hand het kwaad niet wroeht: —
Hy heeft het land tog niet verkocht.
Dat hy zig dan ook niet hoor doemen,
En oorzaak van s'lands plaagen noemen.
Ontziet geen Grooten, want by God,
Heeft rykdom noch geboortelot,
De voorkeur, Hy veracht de zonden,
Al wordt ze ook by den vorſt gevonden.
Volgt Hem dan in rechtvaardigheid,

En pleit
Voor de onſchuld van den ſchaamlen borger;
Want de Albezorger
Beeft voor den kanſeldonder niet:
Daar Hy tot in het harte ziet,
Kent Hy den ſchelm die ons doet zuchten,
En voor nog erger lot doet duchten.
Doemt hem die 't land verkoopt, verraad;
Vloekt van den kanſel zulk een kwaad;
Vloekt den verraêr; doem zonder vreezen,
Schoon 't ook Oranje zelf mogt weezen.
Ontziet geen ſtaat nog Waardigheid,
Maar pleit,
Pleit yvrig by den Albezorger
Voor de onſchuld van den ſchaamlen borger.
De kanſel daavre niet, door 't ſlaan,
Als zag men zot of dronkaart ſtaan;

Maar 't gantſche tempe'ruim weergalmc tot een teken

Dat ge ongevynsd durft ſpreeken.

Keert ruſtig 't hoofd om hoog, vreeſt tog den menſche niet,

En zeg, daar gy ô God tot in het harte ziet,

Kent Ge ook den ſchelm die ons doet zuchten,

En voor nog erger lot doet duchten.

Verdelg hem dan dat hy vergaê,

ô Koning! in uwe ongenae!

„ Gy God der wraak, ſtraf deezen boozen,

„ Stel *over hem* een· *Goddeloozen*;

„ De ſatan bied' hem tegenſtand,

„ En ſta aan zynen rechtehand.

„ Laat kwaad op kwaad zyn huis omringen:

„ Roei uit all' zyn nakomelingen;

„ En dat in 't volgende geſlachte

„ Elk hun' verſtorven naam verachte:

„ Der

„ Der *Vaadren misdaad* zelfs verſchaft

„ U reden tot zyn zwaare ſtraf.

„ Dat niets uit uw gedachtenisſe

„ De zonden *zyner Moeder* wisſche:

„ Dat hem de vloek zyn dekſel geev',

„ En als een gordel aan hem kleev'!"

Toont u dus helden Gods en Vaders uwer leeken,

Vertroost hen door uw preêken;

Dat zy niet ſidderen door 't aangetygde kwaad,

Maar doem hem die het land verraad. ——

Moeit u niet met der vrouwen tooiſels;

Haar linten, pluimen, ſmeerſels, ſtrooiſels,

Als of die loutre nietigheên;

Doch nutte bronnen voor 't gemeen,

De toorn der Godheid konden wekken:

Die taal zou u tot ſchand verſtrekken;

Want is de reeds bedroefde leek,

Digitized by Google

Die naarſtig arbeid al den week,

De bron niet van all' de ongelukken,

Die 't Vaderland te deerlyk drukken,

Nog minder kan 't een pluim, een lint of tooiſel zyn:

Voorwaar zulks heeft in 't minſt geen ſchyn:

Zou God zig aan een hairlok ſtooren,

Wat lot waar dan den menſch beſchooren!

En waarom is een prachtig kleed,

Door welks bereiding meenig eet,

En zyn gezin geruſt doet leeven,

Meer zondig dan een rok, uit zwarte ſtof geweeven?

De Staat is op deeze aard zo nuttig als het goud; —

Dat ge op den bedenſtond u dan niet bezig houd

Met de Toiletten om te keeren,

Of zyn ze ook dáár die ons regeeren?

Roep in den naam van 't Land. „ Hoe vreeslyk groeit, ô God!

„ Het *zaamgezwooren rot* „ Der

„ Der geenen die ons drukken;

„ Om ons de kroon te ontrukken;

Roep de almagt aan om hulp, bid dat zyn groot vermogen,

Niet langer wil gedoogen,

Dat het verraad,

Voorwaar het allereislykſt kwaad,

In Neêrlands thuin blyft woeden,

Om zig met ons bederf te voeden.

Moeit u met geen toilet; maar ſmeek,

Dat God den band der boozen breek',

Dat hy ons weêr ontboeij', en allen

Die ons verraên, doe vallen,

Doe wyken uit het land gelyk hun Opperhoofd,

Schoon hy zig redding had beloofd,

In afgeleegne ſtreeken,

Ons oog reeds is ontweeken. —

Verſchoont de Britten niet, in ſpyt van die ons vloekt

En

En hunnen welvaart zoekt,

Gebruikt uw donderſtem om moed in 't volk te ont-
ſteeken,

Op dat zy zig eens wreeken,

Op dat der Britten vrindenſtoet,

Het wreekend volk zelfs val te voet,

Zet hen tot bidden aan, maar predik ook het vechten,

De donder van 't kanon kan onze zaak beſlechten.

Voorwaar onze Opper Hemelheer,

Doet thans geen wondren meer.

Wy moeten hen die ons doen zuchten,

Voor onzen arm en kracht doen vluchten,

Doemt hem dan die het Land verraad,

Vloekt van den kanſel zulk een kwaad,

Vloekt den verraêr, doemt zonder vreezen,

Schoon 't ook Oranje zelf mogt weezen.

Ontziet geen ſtaat nog waardigheid,

Maar pleit,

Pleit yvrig by den Albezorger,

Voor de onſchuld van den ſchaamlen borger.

De kanſel daavre niet door 't ſlaan,

Als zag men zot of dronkaart ſtaan,

Maar 't gantſche tempelruim weêrgalme tot een teken,

Dat ge ongeveinsd durft ſpreeken.

Och! zag ik u, den ſtoel betreên,

Om by 't gemeen,

Dat reeds het offer is der ſchandigſte verkeerdheid,

Niet meer te pronken met geleerdheid

En nuttelooze kundigheên;

Maar om hun 't waare pad te wyzen,

Waar langs hun aardſch geluk kan ryzen,

En ook het pad dat ons geleid,

Naar 't Gods paleis; naar de eeuwigheid.

Dan riep ik vrolyk uit, wat heil is ons beſchooren!

„ Wat laat gy nu uw ſtem niet met meer vryheids hooren,

„ Dan

„ Dan eertyds , toen de vreeze uw bloode lippen
floot!

Nu zyt gy waarlyk groot.

Nu kunt gy ons behaagen.

Och! mogt die blyde dag reeds dagen,

Dat gy geen grootheid ſchroomde, uw tong,

Ter gunſte van 't purper niet bedwong

Dat ge uitriep : zie ei zie de afgryzelyke kolken,

Op welkers boord gy ligt, „ ô vrygevochten volken!

„ Leeft buiten dwang, vertrapt de ketenen, waarvan

„ Men nog de linken in uw' arm beſpeuren kan,

„ Bewaart het heilig recht , met zo veel bloeds ver-
kreegen.

„ Plengt Gode uw wierook toe. Bedien u van den
zegen,

„ Die aan den naneef reeds een gulden tyd belooft,

„ Zo worde uw vryheid , u zo dierbaar , nooit ge-
roofd.

„ Zo vind geen ſtaatzucht heul by felle ſtokebranden,

„ Die 't graauw aanmoedigden met uitgebreide han-
den,

„ Toen 't kwynend Holland ſchier den laatſten dood-
ſnik gaf,

„ Weert

„ Weert, weert uw' vyand zo van uwe muuren af.
„ Uw Kinders zullen met hun kindren 't graf beveiligen
„ Waarin gy sluimren zult, en uw gebeente heiligen,
„ Beschaduwd van trofeen, in weêrwil van de nyd,
„ En 't vrye land zal zig van monsters zien bevrydt.
„ In zulk een hoope wordt myn geest zo opgetogen,
„ Dat hy, al wenscht by op zo hoog een heil te bogen,
„ In 't end de taaije pees van zynen boog ontspant;
„ In zulk een hoope valt de pen my uit de hand.

EINDE.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google